

Καλαβρύτων σε πρεσβυτέρες: “Είστε συγκυρηναίοι στο έργο των ιερέων συζύγων σας”

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Καλαβρύτων και Αιγιαλείας

Εκδήλωση της πατρικής αγάπης και της ποιμαντικής φροντίδας του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Καλαβρύτων και Αιγιαλείας κ. Ιερωνύμου για την ιερατική οικογένεια και ιδιαίτερα για τις πρεσβυτέρες ήταν η πραγματοποιηθείσα Σύναξη των πρεσβυτέρων στο Πνευματικό Κέντρο του Ιερού Ναού της Θεοπρομήτορος Άννης Συνοικισμού της πόλεως του Αιγίου, την Πέμπτη 1η Δεκεμβρίου 2022, με σκοπό την επικοινωνία, την ενημέρωση, την πνευματική ενίσχυση και τον επιστηριγμό των συζύγων των ιερέων της Ιεράς Μητροπόλεως.

Το πρωί τελέστηκε ο Όρθρος και η Θεία λειτουργία, ιερουργούντος του Ποιμενάρχου κ. Ιερωνύμου, με την παρουσία του Δημάρχου Αιγιαλείας κ. Δημητρίου Καλογερόπουλου

και του Αντιδημάρχου **κ. Νικολάου Καραΐσκου**. Ο κ. Δήμαρχος στη σύντομη παρέμβασή του αναφέρθηκε στη σπουδαιότητα του έργου που επιτελούν οι σύζυγοι των κληρικών στην οικογένεια και γενικότερα στην ενορία.

Κεντρική ομιλήτρια της συνάξεως ήταν η πρεσβυτέρα κ. Γεωργία Τσάκαλου, σύζυγος του Αιδεσιμ. Πρωτοπρεσβυτέρου π. Χρήστου Τσάκαλου, Γενικού Αρχιερατικού Επιτρόπου της Ιεράς Μητροπόλεως. Ο τίτλος της εισηγήσεώς της ήταν «Πρεσβυτέρα: Η πρώτη Κυρία της Ενορίας. Τιμή και χρέος». Με τον εύληπτο, πρακτικό και βιωματικό λόγο της η ομιλήτρια τόνισε ότι αν ο ιερέας είναι ο πνευματικός ηγέτης της ενορίας, ο πατέρας, ο αδελφός, ο φίλος, η πρεσβυτέρα αυτοδικαίως καθίσταται η πρώτη κυρία της ενορίας, η μητέρα, η αδελφή, η φίλη των ενοριτών.

“Η πρεσβυτέρα, επομένως, είναι η προσωποποίηση της δράσεως, της προσφοράς”

Επιθυμώντας να διευκρινίσει τη μεγίστη σημασία του χρέους της πρεσβυτέρας, είπε ότι στον βαθμό που ο ιερέας σύζυγός της θα αποδώσει λόγο κατά τη μεγάλη στιγμή της απολογίας για το ποίμνιό του, ενώπιόν του φοβερού βήματος του Χριστού, σύμφωνα και με εκείνα τα φοβερά λόγια που ο Επίσκοπος, κατά τη χειροτονία, του τόνισε και του είπε: «Λάβε την παρακαταθήκην ταύτην και φύλαξον αυτήν, έως της παρουσίας του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού, ότε παρ’ αυτού μέλλεις απαιτείσθαι αυτήν», στον ίδιο βαθμό και η πρεσβυτέρα, επίσης, θα αποδώσει τον ανάλογο λόγο.

«Η Πρεσβυτέρα ως η πρώτη κυρία της ενορίας θα πρέπει να κοσμείται από όλα εκείνα τα στοιχεία, τα οποία περιποιούν τον τίτλο της “πρώτης”. Τα πρωτεία της τιμής βρίσκονται στη διακονία. Η ζωή της πρεσβυτέρας, η συμπεριφορά της, οι κινήσεις της, οι εκδηλώσεις της αποπνέουν την αίσθηση της ταπεινώσεως και

μαρτυρούν τη διάθεση για προσφορά. Η πρεσβυτέρα, επομένως, είναι η προσωποποίηση της δράσεως, της προσφοράς. Δράση και προσφορά που επενδύει με καλοσύνη, προθυμία, καταδεκτικότητα, ιλαρότητα, πραότητα, υπομονή και δοτικότητα.

Κινείται και ζει μέσα στα πλαίσια της ποιμαντικής εκκλησιαστικής δεοντολογίας. Συμμετέχει ανελλιπώς στη λατρευτική ζωή της ενορίας. Συμμετέχει, επίσης, ενεργά στη λειτουργία τη μετά τη Θεία Λειτουργία της ενορίας, δηλαδή, στις προγραμματισμένες και έκτακτες συναντήσεις των ενοριτών, με σκοπό τη διδαχή, τον συμπνευματισμό, την εν αγάπη συναναστροφή και την ψυχαγωγία. Συμμετέχει στο φιλανθρωπικό και κοινωνικό έργο της ενορίας.

Επομένως, η πρεσβυτέρα δεν ανήκει μόνο στον εαυτό της και την οικογένειά της, αλλά σε όλη την ευρύτερη οικογένειά της, που είναι η ενορία. Η προσφορά της πρεσβυτέρας για να έχει το τεκμήριο της διακονίας, θα πρέπει να επενδύεται με θερμή προσευχή τόσο προ της επιτελέσεως, όσο κατά την επιτέλεση, αλλά και μετά την επιτέλεση και να αναφέρεται σε Εκείνον, δηλαδή, στον Ιησού Χριστό, ο Οποίος είναι και ο εργοδότης αυτής της διακονίας.»

Αφοσίωση στο έργο αγάπης και προσφοράς στην ενορία

Στη συνέχεια, αναλύοντας το περιεχόμενο του όρου “τιμή ” για μία πρεσβυτέρα,

είπε ότι τιμή και ευλογία από τον Θεό είναι η συζυγική καταξίωση και η θυσιαστική οικογενειακή της προσφορά. «Τιμή και ευλογία είναι η εν παιδεία και νουθεσία Κυρίου ανατροφή των παιδιών της ιερατικής οικογένειας, τα οποία με καύχηση και ψηλά το κεφάλι περπατούν μέσα στη σύγχρονη κοινωνία μας και με τη συμπεριφορά τους και τον λόγο τους, δίδουν τη μαρτυρία ότι είναι παπαδοπαίδια και τιμούν έτσι τον ιερέα πατέρα τους και την πρεσβυτέρα μητέρα τους. Τιμή και ευλογία είναι το ότι φέρει τον προσδιορισμό “πρεσβυτέρα” και με καύχηση εν Κυρίω τον ομολογεί ενώπιον πάντων. Τιμή και ευλογία είναι το ότι κατορθώνει μέσα από πολλές δυσκολίες και περισσότερες, κάθε μορφής, προκλήσεις να σταθεί με αξιοπρέπεια στο λειτούργημά της και να δίνει την καλή μαρτυρία δίπλα στον σύζυγό της ιερέα μέσα σε μια εποχή, που το αξίωμα και το λειτούργημα της πρεσβυτέρας διέρχεται, ως μη όφειλε, κρίση, και κινείται από την απαξίωση μέχρι και τον χλευασμό.»

Και κατέληξε με την προτροπή: «Ας αγωνιζόμαστε, λοιπόν, να αποδεικνύουμε καθημερινά με τον λόγο μας και το έργο μας το μεγαλείο του αξιώματός μας, για τη δόξα του Θεού, για την εύκλεια της Εκκλησίας, για την καταξίωση των ιερέων συζύγων μας, καθώς και τη δική μας. Ας δοξάζουμε τον Θεό, γι’ αυτό που με τη Χάρη Του γίναμε και είμαστε!»

Εν συνεχεία, ο Σεβασμιώτατος ευχαρίστησε και συνεχάρη την πρεσβυτέρα για την αξιόλογη και σημαντική εισήγησή της. Εξέφρασε τη χαρά του για το γεγονός της Σύναξης αυτής, ευχαρίστησε τις πρεσβυτέρες που, όπως είπε, «είναι οι πρώτες και άμεσες συνεργάτιδες του ιερέως συζύγου τους στο έργο της διακονίας και ποιμαντικής της Ενορίας» και τις κάλεσε με τον ίδιο ζήλο, με πλήρη αφοσίωση και θυσιαστική αγάπη να συνοδοιπορούν στη διακονία της ενορίας ως συγκυρηναίοι στο έργο του συζύγου τους.

Αναφέρθηκε στο πρόβλημα των υποψηφίων ιερέων να αποκτήσουν σύζυγο με ζέουσα πίστη προς τον Θεό, ταπεινό φρόνημα, αγάπη προς την Εκκλησία, αφοσίωση στον Θεό και τον άνθρωπο, που θα θελήσει με όλη της την καρδιά να γίνει πρεσβυτέρα, δηλαδή να σηκώσει μαζί με τον σύζυγο ιερέα τον σταυρό του ιερατικού χρέους, ενώ παράλληλα να είναι η μάνα, η τροφός και η παιδαγωγός των τέκνων τους. Η δυσκολία αυτή έγκειται, όπως είπε, στο γεγονός της επικράτησης του υλιστικού και ατομοκρατικού πνεύματος, που δεν γνωρίζει τι σημαίνει Σταυρός, δηλαδή θυσιαστική αγάπη, σταυρικός έρωτας. Γι’ αυτό πατρικά προέτρεψε τις πρεσβυτέρες να ενισχύουν τα κορίτσια τους, που έχουν τα εφόδια και τη θέληση να νυμφεύονται υποψηφίους ιερείς.

Τέλος, ο Σεβασμιώτατος υπογράμμισε ότι ως Πνευματικός Πατέρας πάντοτε θα

στέκεται ευήκοος ακροατής, αρωγός, συναντιλήπτορας, συνοδοιπόρος στα προβλήματα και τις ανάγκες της ιερατικής οικογένειας, υποσχόμενος ότι η συνάντηση αυτή είναι η απαρχή μιας στενότερης επικοινωνίας, η οποία θα συνεχισθεί με άλλες Συνάξεις στο άμεσο μέλλον. Ως ευλογία έδωσε στις πρεσβυτέρους μια σφραγίδα για το ζύμωμα προσφόρου και πνευματικά βιβλία.

